

ton megvolt. Még nem vette észre, mert nem használta fel. Az Úr így gondolta el a Kertet. Am egyszer történt, talán, lehet véletlenül, talán játék volt csupán, hogy olyan erővel támaszkodott rá a tenyerével meg a könyökével az ő Kertjére, megbillent az Úr, és a tenyerével ahogy megtámasztotta magát, ettől a támaszkodástól az egész beindult, pontok és vonalacskák, vadul, vademberek, vadállatok, szelidek, mérgesek, szelid, vad növényzet, gondoskodás és jóakarát, és akkor nem fért már el az ő Kertje ő előtte.

TATÁR SÁNDOR

Amíg megírhatom

*Nem tudom miért, talán mert
tőlem is függ De tömbyszerűen őszi délután
Hát szenttelenül pontos részletek —
de megtévesztőbb náluk álruhám*

*A fűnek máskülönben vannak hangjai
Ez persze nem védhet meg egy várost
minek már kertjeit se tudhatom
...s az álruha védelmül elég-e vajon?
lehet agóniáját majd nem-hallani?*

*Akik ma élnek mímelik
hogy nem tudják: egy darab ólom
ledőlő házfal már sok is;
alattomosb rontás is fog
a földlakókon*

*Akik közt élek mind elpusztíthatók
Kik bennem élnek nem jutnak szavamhoz
Némitánám, rikatnám őket bármivel —
Ha hoz az idő feledést,
akkor sem általam hoz*

A(lfa)

Én

most sem akarok magamtól szabadulni.
Ám mégis akarom, hogy elfogadj.

Talán
úgy kéne ezt, hogy kicsikarj magamtól.
(De mire itt a szorgos agy!)

Berendezkedtem, látod, nélküled;
de mindig kívántam, hogy érkezz.
A puszta lehetőség (!), az, hogy nincs helyed
bennem, rettent és percről percre mérgez.

Valaki — olyan hirtelen jött — arccal
egymás felé fordított. De
meg tudunk-e maradni a másik arcban...
(A szegyen még tán forni fog...?!)

„Az elérhetetlent markolásszal!”
— Két lépéssel a giccs előtt...
Találkoznunk kell, félúton vagy bárhol.
Elveszítesz, ha nincs erőd.

Vihar van éppen odakinn.
Nincs alakjuk a fáknak.
Másképp a szél is puszta fikció, miként
— amíg csak el nem nyelnek — künn az árnyak.

! • Fausti csönd van idebenn.
De ezt is alig akarózzik írnom...
Nem ismerni reád (hiszen
már benne jársz)
— lépteid s gyanakvásodat kell kibírnom.

Ürügy vagy, kedvesem, a végtelenre.
Téged tudásod bátortalanít.
S új-e, ha
azt mondom, a tudás mindig tévedés?
Én nem tudom, hogy mit hordozok benned,
sem azt, hogy téged itt benn
mi és milyenné alakít.